

- zadevo vrne Splošnemu sodišču, da to vsebinsko odloči o ničnostni tožbi;
- HB naloži plačilo stroškov.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Komisija v utemeljitev pritožbe navaja en pritožbeni razlog, ki se nanaša na napačno uporabo prava.

Po mnenju Komisije je Splošno sodišče napačno štelo, da sta sklepa C(2019) 7318 final in C(2019) 7319 pogodbene narave.

Napačna opredelitev pogodbene narave teh dveh terjatev naj bi zato glede na sodno prakso ADR (C-584/17) pripeljala do neutemeljene razglasitve ničnosti sklepov Komisije C(2021) 3339 final z dne 5. maja 2021 in C(2021) 3340 final z dne 5. maja 2021, zoper katera je bila vložena tožba.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Sąd Rejonowy w Słupsku (Poljska) 19. septembra 2022 – kazenski postopek zoper M.S., J.W. in M.P.

(Zadeva C-603/22)

(2023/C 24/30)

Jezik postopka: poljščina

Predložitevno sodišče

Sąd Rejonowy w Słupsku

Stranke v postopku v glavni stvari

M.S., J.W., M.P., Prokurator Rejonowy w Słupsku, D.G.- začasni zastopnik, imenovan za osebi M.B. in B.B.

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba člen 6(1), (2), (3)(a) in (7) ter člen 18 v povezavi z uvodnimi izjavami 25, 26 in 27 Direktive (EU) 2016/800 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2016 o procesnih jamstvih za otroke, ki so osumljene ali obdolžene osebe v kazenskem postopku ⁽¹⁾ razlagati tako, da morajo organi, ki vodijo postopek, od trenutka, ko se osumljenca, ki ni dopolnil 18 let, obvesti, katerega kaznivega dejanja je osumljen, zagotoviti otroku pravico do pomoči zagovornika, postavljenega po uradni dolžnosti, če nima izbranega zagovornika (ker otrok ali subjekt, ki nosi starševsko odgovornost, nista sama zagotovila take pomoči), in sodelovanje zagovornika pri dejanjih v predkazenskem postopku, kakršna so zaslišanje mladoletnika kot osumljenca, ter da v skladu z njima zaslišanje mladoletnika brez sodelovanja zagovornika ni mogoče[?]
2. Ali je treba člen 6(6) in (8) v povezavi z uvodnimi izjavami 16, 30, 31 in 32 Direktive (EU) 2016/800 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2016 o procesnih jamstvih za otroke, ki so osumljene ali obdolžene osebe v kazenskem postopku razlagati tako, da odstopitev od tega, da se brez nepotrebne odlašanja zagotovi pomoč zagovornika, v nobenem primeru ni dovoljena v zadevah v zvezi s kaznivimi dejanji, za katera je zagrožena zaporna kazen, in da je začasna odstopitev od uporabe pravice do pomoči zagovornika v smislu člena 6(8) Direktive mogoča le v predkazenskem postopku in le v okoliščinah, ki so natančno navedene v členu 6(8)(a) in (b), ki morajo biti izrecno ugotovljene v – načeloma izpodbojni – odločitvi o nadaljevanju zaslišanja brez navzočnosti odvetnika[?]

3. Ali je treba v primeru pritrdilnega odgovora na vsaj eno od vprašanj iz točk 1 in 2 navedene določbe Direktive razlagati tako, da nasprotujejo nacionalnim določbam, kakršni sta:
- a) člen 301, drugi stavek, kodeks postępowania karnego (zakonik o kazenskem postopku; v nadaljevanju: k.p.k.), v skladu s katerim se osumljenca le na njegovo zahtevo zasliši ob sodelovanju postavljenega zagovornika, to, da zagovornik ne pride na zaslišanje osumljenca, pa ni ovira za njegovo izvedbo;
 - b) člen 79(3) k.p.k., v skladu s katerim je v primeru osebe, mlajše od 18 let (člen 79(1), točka 1, k.p.k.), udeležba zagovornika obvezna šele na obravnavi in teh narokih, na katerih je udeležba obdolženca obvezna, torej v fazi sodnega postopka[?]
4. Ali je treba določbe, navedene v prvem in drugem vprašanju, ter načelo primarnosti in načelo neposrednega učinka direktiv razlagati tako, da ima na njihovi podlagi nacionalno sodišče, ki v kazenskem postopku odloča o zadevi, ki je zajeta s področjem uporabe Direktive (EU) 2016/800 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2016 o procesnih jamstvih za otroke, ki so osumljene ali obdolžene osebe v kazenskem postopku, in vsak državni organ možnost (oziroma obveznost), da ne upošteva določb nacionalne zakonodaje, ki niso v skladu z direktivo, kakršne so te, navedene v tretjem vprašanju, in posledično – zaradi izteka roka za prenos v nacionalno pravo – da nadomesti zgoraj navedene nacionalne določbe z določbami Direktive, ki imajo neposredni učinek[?]
5. Ali je treba člen 6(1), (2), (3) in (7) ter člen 18 v povezavi s členom 2(1) in (2) v povezavi z uvodnimi izjavami 11, 25 in 26 Direktive (EU) 2016/800 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2016 o procesnih jamstvih za otroke, ki so osumljene ali obdolžene osebe v kazenskem postopku v povezavi s členom 13 in uvodno izjavo 50 Direktive 2013/48/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2013 o pravici do dostopa do odvetnika v kazenskem postopku in v postopkih na podlagi evropskega naloga za prijete ter pravici do obvestitve tretje osebe ob odvzemu prostosti in do komunikacije s tretjimi osebami in konzularnimi organi med odvzemom prostosti ⁽²⁾ razlagati tako, da država članica osumljenim ali obdolženim osebam v kazenskem postopku, ki so bile ob tem, ko so postale predmet postopka, otroci, po tem pa so dopolnile 18 let, zagotavlja brezplačno pravno pomoč in da je to pomoč obvezno treba zagotavljati do pravnomočnega konca postopka[?]
6. Če je odgovor na peto vprašanje pritrdilen, ali je treba torej zgoraj navedene določbe Direktive razlagati tako, da nasprotujejo nacionalnim določbam, kakršna je člen 79(1), točka 1, k.p.k., v skladu s katero mora imeti obdolženec v kazenskem postopku zagovornika le trenutka, ko dopolni 18 let[?]
7. Ali je treba določbe, navedene v petem vprašanju, ter načelo primarnosti in načelo neposrednega učinka direktiv razlagati tako, da ima na njihovi podlagi nacionalno sodišče, ki v kazenskem postopku odloča o zadevi, ki je zajeta s področjem uporabe Direktive (EU) 2016/800 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2016 o procesnih jamstvih za otroke, ki so osumljene ali obdolžene osebe v kazenskem postopku, in vsak državni organ možnost (oziroma obveznost), da ne upošteva določb nacionalne zakonodaje, ki niso v skladu z direktivo, kakršne so določbe, navedene v petem vprašanju, in da določbe nacionalne zakonodaje, kakršna je člen 79(2) k.p.k., uporabi tako, da jih razlaga v skladu z Direktivo (s pravom Unije skladna razlaga), to je, da – na podlagi predpostavke, da je to nujno glede na okoliščine, zaradi katerih je obramba otežena – imenovanje postavljenega zagovornika obdolžencu, ki je bil ob tem, ko je bil zoper njega vložen sklep o tem, da je osumljen storitve kaznivega dejanja, mlajši od 18 let, vendar je pozneje med postopkom dopolnil 18 let, in v zvezi s katerim kazenski postopek še ni končan, ohrani do pravnomočnega konca postopka, ali da – zaradi izteka roka za prenos – navedeno nacionalno ureditev nadomesti z določbami Direktive, ki imajo neposredni učinek[?]
8. Ali je treba člen 4 od (1) do (3) v povezavi z uvodnimi izjavami 18, 19 in 22 Direktive (EU) 2016/800 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2016 o procesnih jamstvih za otroke, ki so osumljene ali obdolžene osebe v kazenskem postopku ter člen 3(2) v povezavi z uvodnima izjavama 19 in 26 Direktive 2012/13/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2012 o pravici do obveščeniosti v kazenskem postopku ⁽³⁾ razlagati tako, da morajo pristojni organi (državno tožilstvo, policija) najpozneje pred prvim uradnim zaslišanjem osumljenca s strani policije ali

drugega pristojnega organa tako osumljenca kot nosilca starševske odgovornosti nemudoma obvestiti o pravicah, ki so bistvene za zagotovitev poštenosti postopka, in o procesnih dejanjih v postopku, zlasti o obveznosti, da se mladoletni osebi, ki je osumljena, zagotovi zagovornik, in posledicah tega, da se za obdolženega mladoletnika zagovornik ne izbere (postavitev zagovornika po uradni dolžnosti), pri čemer je treba pri otrocih, ki so osumljenci, te informacije podati v preprostem in dostopnem jeziku, ki je prilagojen mladoletnikovi starosti[?]

9. Ali je treba člen 7(1) in (2) v povezavi z uvodno izjavo 31 Direktive (EU) 2016/343 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. marca 2016 o krepitevi nekaterih vidikov domneve nedolžnosti in krepitevi pravice biti navzoč na sojenju v kazenskem postopku (*) v povezavi s členom 3(1)(e) in (2) Direktive 2012/13/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2012 o pravici do obveščeniosti v kazenskem postopku razlagati tako, da morajo organi države članice, ki vodijo kazenski postopek, v katerem je udeleženi osumljenec/obdolženec, ki je otrok, tega o pravici do molka in pravici, da ne izpove zoper sebe, poučiti na način, ki je razumljiv in primeren za osebo osumljenčeve starosti[?]
10. Ali je treba člen 4 od (1) do (3) v povezavi z uvodnimi izjavami 18, 19 in 22 Direktive (EU) 2016/800 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2016 o procesnih jamstvih za otroke, ki so osumljene ali obdolžene osebe v kazenskem postopku ter člen 3(2) v povezavi z uvodnima izjavama 19 in 26 Direktive 2012/13/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2012 o pravici do obveščeniosti v kazenskem postopku razlagati tako, da zahtevam iz zgoraj navedenih določb ni zadoščeno s tem, da se tik pred zaslišanjem mladoletnega osumljenca vroči splošno obvestilo, ne da bi se upoštevale posebne pravice, ki izhajajo iz področja uporabe Direktive 2016/800, pri čemer se tako obvestilo vroči samo osumljencu, ki nima zagovornika, ne da bi bil v to vključen nosilec starševske odgovornosti, njegova formulacija pa ni prilagojena starosti osumljenca[?]
11. Ali je treba člena 18 in 19 v povezavi z uvodno izjavo 26 Direktive (EU) 2016/800 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2016 o procesnih jamstvih za otroke, ki so osumljene ali obdolžene osebe v kazenskem postopku in člen 12(2) v povezavi z uvodno izjavo 50 Direktive 2013/48/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2013 o pravici do dostopa do odvetnika v kazenskem postopku in v postopkih na podlagi evropskega naloga za prijete ter pravici do obvestitve tretje osebe ob odvzemu prostosti in do komunikacije s tretjimi osebami in konzularnimi organi med odvzemu prostosti v povezavi s členom 7(1) in (2) v povezavi s členom 10(2) v povezavi z uvodno izjavo 44 Direktive (EU) 2016/343 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. marca 2016 o krepitevi nekaterih vidikov domneve nedolžnosti in krepitevi pravice biti navzoč na sojenju v kazenskem postopku ter načelo poštenega sojenja razlagati tako, da ima – kar zadeva izjave, ki jih je osumljenec podal med policijskim zaslišanjem, opravljenim brez dostopa do odvetnika in brez ustrezne obvestitve osumljenca o njegovih pravicah ter brez obvestitve nosilca starševske odgovornosti o pravicah in splošnih vidikih poteka postopka, do katerih je otrok upravičen na podlagi člena 4 Direktive – nacionalno sodišče, ki v kazenskem postopku obravnava zadevo, ki je zajeta s področjem uporabe zgoraj navedenih direktiv, in vsak državni organ na njihovi podlagi obveznost (oziroma možnost), da zagotovi učinek, pri katerem gre za to, da se osumljeno/obdolženo osebo vrne v položaj, v katerem bi bila, če do zadevnih kršitev ne bi prišlo, in da torej ne upošteva takšnega dokaza, in sicer zlasti v primeru, če naj bi bile obremenilne informacije, pridobljene na takem zaslišanju, podlaga za obsodbo te osebe[?]
12. Ali je zato treba določbe iz vprašanja 11 ter načelo primarnosti in načelo neposrednega učinka razlagati tako, da imajo nacionalno sodišče, ki v kazenskem postopku obravnava zadevo, ki je zajeta s področjem uporabe zgoraj navedenih direktiv, in vsi drugi državni organi dolžnost, da ne upoštevajo določb nacionalnega prava, ki niso v skladu z navedenimi direktivami, kakršna je člen 168a k.p.k., v skladu s katerim se dokaz za nedopusten ne more šteti zgolj zato, ker je bil pridobljen s kršitvijo pravil postopka ali s kaznivim dejanjem iz člena 1(1) kodeks karny (kazenski zakonik), ampak le, če je bil pridobljen v zvezi z opravljanjem službenih nalog javnega uslužbenca in je bila njegova pridobitev posledica uboja, naklepne okvare zdravja ali odvzema prostosti[?]
13. Ali je treba člen 2(1) Direktive (EU) 2016/800 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2016 o procesnih jamstvih za otroke, ki so osumljene ali obdolžene osebe v kazenskem postopku v povezavi s členom 19(1), drugi pododstavek, PEU in načelo učinkovitosti iz prava Unije razlagati tako, da mora državni tožilec kot organ, ki sodeluje pri izvajanju sodne oblasti in je odgovoren za zaščito pravne države, obenem pa vodi predkazenski postopek, v okviru tega postopku zagotoviti učinkovito pravno varstvo v obsegu, kakršen izhaja iz zgoraj navedene direktive, ter ob učinkoviti uporabi prava Unije zajamčiti svojo neodvisnost in nepristranskost[?]

14. Če je treba na katero koli od vprašanj iz točk od 1 do 4, od 5 do 8 in od 9 do 12, zlasti pa na vprašanje 13, odgovoriti pritrnilno, ali je treba člen 19(1), drugi pododstavek, PEU (načelo učinkovitega pravnega varstva) v povezavi s členom 2 PEU, in sicer zlasti v povezavi z načelom spoštovanja pravne države, kot je bil razlagan v sodni praksi Sodišča (sodba z dne 21. decembra 2021 v združenih zadevah *Înalta Curte de Casație și Justiție in Tribunalul Bihor*, C-357/19, C-379/19, C-547/19, C-811/19 in C-840/19, EU:C:2021:1034), in načelo neodvisnosti sodstva iz člena 19(1), drugi pododstavek, PEU in člena 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, kakor je razlagana v sodni praksi Sodišča (sodba z dne 27. februarja 2018, *Associação Sindical dos Juizes Portugueses*, C-64/16, EU:C:2018:117), razlagati tako, da ta načela glede na možnost posrednega izvajanja pritiska na sodnike in možnost generalnega državnega tožilca, da v tem okviru državnim tožilcem na nižjih ravneh daje zavezujoča navodila, nasprotujejo nacionalni ureditvi, iz katere je razvidna odvisnost državnega tožilstva od organa izvršilne oblasti, kakršen je minister za pravosodje, ter obstoju nacionalne ureditve, s katero sta omejeni neodvisnost sodišča in neodvisnost državnega tožilca pri uporabi prava Unije, in sicer zlasti:
- a) členu 130(1) ustava z dne 27. julija 2001 roku o ustroju sądów powszechnych (zakon z dne 27. julija 2001 o organizaciji sodišč splošne pristojnosti), ki ministru za pravosodje – v povezavi z obveznostjo državnega tožilca, da poroča o položaju, v katerem sodišče odloča ob uporabi prava Unije – omogoča, da do izdaje odločbe s strani disciplinskega sodišča s takojšnjim učinkom in za največ en mesec odredi začasno odstranitev iz sodniške službe, če glede na naravo dejanja, ki ga je storil sodnik in pri katerem gre konkretno za neposredno uporabo prava Unije, presodi, da to potrebno zaradi avtoritete sodišča ali bistvenih interesov službe;
- b) členu 1(2), členu 3(1), točki 1 in 3, členu 7 od (1) do (6) in (8) ter členu 13(1) in (2) ustava z dne 28. stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (zakon z dne 28. januarja 2016 o državnem tožilstvu), iz katerih ob povezani razlagi izhaja, da lahko minister za pravosodje, ki je obenem generalni državni tožilec in vodilni organ državnega tožilstva, državnim tožilcem nižjega ranga daje tudi takšna zavezujoča navodila, ki se nanašajo na omejevanje ali oviranje neposredne uporabe prava Unije[?]

(¹) UL 2016, L 132, str. 1.

(²) UL 2013, L 294, str. 1.

(³) UL 2012, L 142, str. 1.

(⁴) UL 2016, L 65, str. 1.

Pritožba, ki jo je Tigercat International Inc. vložila 23. septembra 2022 zoper sodbo Splošnega sodišča (drugi senat) z dne 13. julija 2022 v zadevi T-251/21, Tigercat International Inc./EUIPO

(Zadeva C-612/22 P)

(2023/C 24/31)

Jezik postopka: angleščina

Stranke

Pritožnica: Tigercat International Inc. (zastopnika: B. Führmeyer, Rechtsanwalt, E. B. Matthes, Rechtsanwalt)

Drugi stranki v postopku: Urad Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO), Caterpillar Inc.

Sodišče (senat za dopustitev pritožb) je s sklepom z dne 5. decembra 2022 odločilo, da se pritožba ne dopusti in da Tigercat International Inc. nosi svoje stroške.